

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2062/22-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr.sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća te više sudske savjetnice – specijalistice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja KBB KLIMA d.o.o. u stečaju, Zagreb, Ulica kneza Branimira 29/I, kojeg zastupa stečajni upravitelj Jugoslav Puran, Bjelovar, Josipa Jelačića 12, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Katančićeva 5, radi povrata preplaćenog poreza na dodanu vrijednost, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 25 Usl-372/2021-8 od 23. veljače 2022., na sjednici vijeća održanoj 25. svibnja 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda Zagrebu, poslovni broj: 25 Usl-372/2021-8 od 23. veljače 2022.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 25 Usl-372/2021-8 od 23. veljače 2022. odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, klasa: UP/II-410-19/19-01/38, urbroj: 513-04-21-3 od 18. veljače 2021. i rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, Ispostave Medveščak, klasa: UP/I-410-19/2019-002/54, urbroj: 513-007-01-05/2019-05 od 3. lipnja 2019.
2. Navedenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, Ispostave Medveščak, klasa: UP/I-410-19/2019-002/54, urbroj: 513-007-01-05/2019-05 od 3. lipnja 2019., kojim je odbijeno pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost po zahtjevu stečajnog upravitelja poreznog obveznika KBB KLIMA d.o.o. u stečaju u iznosu od 65.515,12 kuna.
3. Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj zbog bitne povrede pavila sudskog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Ističe da sud u presudi

isključivo ponavlja navode prvostupanjskog i drugostupanjskog rješenja, te na temelju njihovih zaključaka donosi presudu, a da pri tome nije otklonio ni jedan njegov prigovor ili osporio njegov navod, kako iz žalbe protiv prvostupanjskog rješenja, tako i iz tužbe. Smatra da je takvim postupanjem počinio bitnu povredu pravila sudskog postupka, jer obrazloženje presude ne sadrži dostatne i relevantne razloge o neprihvatanju tužbenih navoda i njegovih argumenata, a donošenjem takve neobrazložene presude sud je počinio i povredu njegova prava na obrazloženu sudsku odluku koje pravo je sadržano u ustavom zaštićenom pravu na pravično suđenje iz članka 29. Ustava Republike Hrvatske. Smatra da odredbe Općeg poreznog zakona, Zakona o porezu na dodanu vrijednost i Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost, na koje se sud, kao i porezna tijela, pozivaju nisu relevantne za predmetni spor, a ne poziva se ni na jednu odredbu koja predviđa ovlast poreznog tijela da povrat poreza na dodanu vrijednost uvjetuje podnošenjem poreznih prijava za razdoblje nakon onog u kojem je nastala i u kojem je priznata preplata poreza na dodanu vrijednost čiji se povrat traži. Ukazuje da je odlučna činjenica da porezno tijelo nikada nije provjerilo točnost podnesenih prijava, iako je iz prijava odmah bilo vidljivo da ne obavlja djelatnost, nikada nije provelo porezni nadzor za sporno razdoblje, što je bilo dužno ukoliko je postojala sumnja u istinitost poreznih prijava, niti je ikada donijelo rješenje kojim mu se plijeni pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost za to razdoblje. Smatra da je odlučno i da porezno tijelo svoju (eventualnu) tražbinu nije nikada prijavilo u stečajnom postupku koji se nad njim vodi kod Trgovačkog suda u Zagrebu u predmetu, broj: St-7007/2016 u kojem bi slučaju imao mogućnost raspravljanja i osporavanja tražbine. Pojašnjava da u spornom razdoblju nije obavljao djelatnost, pa stoga niti izdavao izlazne račune, a ulazni računi temeljem kojih je nastala preplata poreza na dodanu vrijednost se odnose prvenstveno na usluge čuvarske službe Security Hrvatska d.o.o., radi zaštite njegovih objekata, te na troškove knjigovodstvenih usluga i troškove odvjetnika, pa preplata poreza na dodanu vrijednost nije bila sporna. Stoga je mišljenje da porezno tijelo pogrešno smatra nespornim dokazom da su njegove porezne prijave netočne zbog izostanka izlaznih računa. Ukazuje i da je netočno da nije dostavio dokumentaciju iz koje bi nedvosmisleno proizlazilo pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost, budući da je uz svaku prijavu poreza na dodanu vrijednost dostavljena i knjiga ulaznih računa iz kojih su vidljivi rashodi poslovanja zbog kojih je preplata poreza na dodanu vrijednost nastala. Posebno ističe da je porezno tijelo za razdoblje za koje nisu podnesene prijave poreza na dodanu vrijednost i poreza na dobit bile ovlaštene izvršiti procjenu porezne obveze s osnove poreza na dodanu vrijednost (članak 84. stavak 8. Zakona o porezu na dodanu vrijednost) i s osnove poreza na dobit (članak 34. stavak 8. Zakona o porezu na dobit), a svakako je istu bilo ovlašteno utvrditi u postupku poreznog nadzora. U tom bi slučaju ukoliko bi bila utvrđena porezna obveza porezno tijelo raspolagalo rješenjem, odnosno ovršnom ispravom temeljem koje bi svoje potraživanje moglo prijaviti u stečajnom postupku. No, porezno tijelo nije iskoristilo niti jednu zakonom predviđenu mogućnost u cilju određivanja porezanih obveza, već bez bilo kakvog rješenja drži njegov novac "zarobljen" na računu Državnog proračuna Republike Hrvatske, a koji je trebao biti iskorišten za namirenje stečajnih vjerovnika. Smatra da u tim okolnostima postupanje poreznog tijela nesporno dovodi do povrede načela porezne neutralnosti. Predlaže da se pobijana presuda poništi, otklone nedostaci i presudom riješi stvar.

4. Odgovor na žalbu nije podnesen.

5. Žalba nije osnovana.

6. Ispitujući pobijanu presudu prvostupanjskog upravnog suda u granicama propisanih člankom 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17., dalje: ZUS), ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

7. Naime, ovaj sud nalazi da se pobijana presuda prvostupanjskog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavka 1. ZUS-a.

8. Prema ocjeni ovoga suda, prvostupanjski upravni sud nije počinio ni jednu postupovnu povredu do koje bi došlo zbog neprimjenjivanja ili pogrešnog primjenjivanja postupovnih pravila propisanih odredbama ZUS-a. Naime, neosnovani su žalbeni navodi u odnosu na sadržaj pobijane presude prvostupanjskog upravnog suda, jer presuda sadrži sve propisane elemente iz članka 60. ZUS-a, te dostatno obrazloženje odlučnih činjenica sukladno odredbi članka 60. stavka 4. ZUS-a za otklanjanje bilo kakve sumnje u arbitrarnu i samovoljnu primjenu mjerodavnog prava, te posljedično povredu prava na obrazloženu sudsku odluku koja je sadržana u ustavom zaštićenom pravu na pravično suđenje iz članka 29. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 56/90., 135/97., 8/98. - pročišćeni tekst, 113/00., 124/00. – pročišćeni tekst, 28/01., 41/01. - pročišćeni tekst, 55/01. – ispravak, 76/10., 85/10. i 5/14.), kao i povrede načela porezne neutralnosti u smislu da se poduzetnika u potpunosti rastereti tereta poreza na dodanu vrijednost koji treba platiti ili koji je plaćen u okviru svih njegovih gospodarskih aktivnosti.

9. Naime, uvidim u dostavljene prijave poreza na dodanu vrijednost vidljivo je da, a što niti tužitelj ne osporava, od upisa u registar obveznika poreza na dodanu vrijednost 17. srpnja 2014. ne iskazuje izlazne račune u svojim obračunskim prijavama, a što znači da nije obavljao usluge, odnosno nije obavljao gospodarsku djelatnost od osnutka, već je isključivo iskazao pretporez po dostavljenim obračunskim prijavama. Isto tako, u postupku po zahtjevu za povrat poreza na dodanu vrijednost nisu dostavljene zatražene prijave poreza na dobit za 2016. i 2017. godinu, obračun članarine turističkoj zajednici za 2016. i 2017. godinu i prijave poreza na dodanu vrijednost od 1. prosinca 2016. do 31. listopada 2018., odnosno nikakvim vjerodostojnim dokazima ne potkrepljuje svoj zahtjev za povrat poreza na dodanu vrijednost, pa je prvostupanjsko porezno tijelo temeljem podataka kojima je raspolagalo, a iz kojih se nije mogla nedvosmisleno utvrditi opravdanost predmetne preplate poreza na dodanu vrijednost, smatrajući da se ne može pokloniti vjera iskazanoj preplati poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od svibnja 2015. do srpnja 2016. u ukupnom iznosu od 65.515,12 kn, pa je zahtjev tužitelja za povrat poreza na dodanu vrijednost odbilo kao neosnovan. Slijedom svega navedenog, a s obzirom na nesporno utvrđenje da tužitelj u smislu odredbe članka 6. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“, broj 73/13., 99/13., 148/13., 153/13., 143/14., 115/16., 106/18. – rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske) nije obavljao gospodarsku djelatnost da bi se u smislu toga Zakona mogao smatrati poreznim obveznikom irelevantni su svi drugi navodi tužitelja za donošenje drugačije odluke, te, neovisno o tome što donošenju predmetnog prvostupanjskog rješenja nije prethodilo provođenje poreznog nadzora, odnosno procjena porezne obveze,

pravilno je u konkretnom slučaju odbijen zahtjev stečajnog upravitelja za traženi povrat poreza na dodanu vrijednost.

10. Stoga ovaj sud ocjenjuje da se pobijana presuda temelji na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, a prvostupanjski upravni sud nije počinio niti bitne povrede odredaba postupka, jer je valjano obrazložio razloge za odbijanje tužbenog zahtjeva.

11. Zato je temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda.

U Zagrebu 25. svibnja 2022.

Predsjednik vijeća
Boris Marković

Broj zapisa: **eb30d-90941**

Kontrolni broj: **0e968-f4958-9ffc9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Boris Marković, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.